

Tittel: Vakkert og grunt

Ingress: Visuelt vakkert eventyr som har mistet dybden i Pullmans historie.

Av: Elisabeth Leinslie

”Fyrverkerimakarens dotter”

Tekst: Philip Pullman

Regi: Bjørn Sæter

Scenografi: Unni Walstad

Med bl.a.: Pia Tjelte, Kim S. Falck-Jørgensen og Pål Sverre Valheim Hagen

Det Norske Teatret

Fra første stund tar ”Fyrverkerimakarens dotter” oss inn i et visuelt vakkert eventyr. Pyro, røyk, lys, dyr, guder, glitter og stas blandet med grovere estetikk, skaper både fortryllende magi og mørk mystikk. De sterke bildene forfører og drar oss inn i historien. Bortsett fra de stadige og ofte for lange mørkleggingene, spiller dette hovedrollen i forestillingens fremdrift.

Overfladisk

Den egenrådige Lila (Tjelte) starter dramaet da hun rømmer hjemmefra. Og dramaet ender i en kamp mellom det gode og det onde. I beste eventyrstil. Lila er en sterk jente som ikke lar seg skremme av verken mektige fjell og guder, eller nådeløse keiserinner. Med god hjelp fra sin venn Chulak (Falck-Jørgensen) overvinner hun alle farer og oppnår det hun vil her i verden: å bli fyrverkerimaker som sin far.

Historien er forutsigbar, men det er uproblematisk. Dette er et eventyr, hvor det gode vinner over det onde. Det jeg opplevde som problematisk var snarere den overfladiske behandlingen hele historien er utsatt for. Sæter kunne med fordel gått betraktelig mer i dybden i sin behandling av teksten og karakterene. Flere scener virker for hastige – så snart teksten er talt hastes det videre til neste scene. Vi får ikke tid til å henge med i de store og kompliserte emosjonene som ligger til grunn. Det er mange fine situasjoner, misforstå meg rett, men de føres ikke videre. Situasjonene er vekselvis morsomme, alvorlige og skremmende. Iblant så skremmende at det blir for mye for de minste blant publikum.

Sjablonger

Den overfladiske behandlingen gir ikke skuespillerne nok å spille på. De forblir sjablonger. Enten det er sjablonger på den sterke og modige jenta, den tyranniske keiserinnen eller erkeamerikaneren (fremstilt som Uncle Sam). Dessverre må jeg nesten si, for flere av

skuespillerne har mye mer å fare med. Dette grepet gjør også at Pullmans undring og metafysikk forsvinner i et visuelt vakkert, men grunt sirkus.

Jeg vet ikke hva som ligger bak regissørens valg, men dette virker på meg som en undervurdering av barns evner til å forholde seg til store alvorlige følelser. Det speiler også en ”engstelse” for å kjede den unge tilskueren som vi finner igjen i underholdningskulturen. En type engstelse som har kommersielle beveggrunner fremfor kunstneriske.

Publisert i Dagsavisen 5. november 2006.